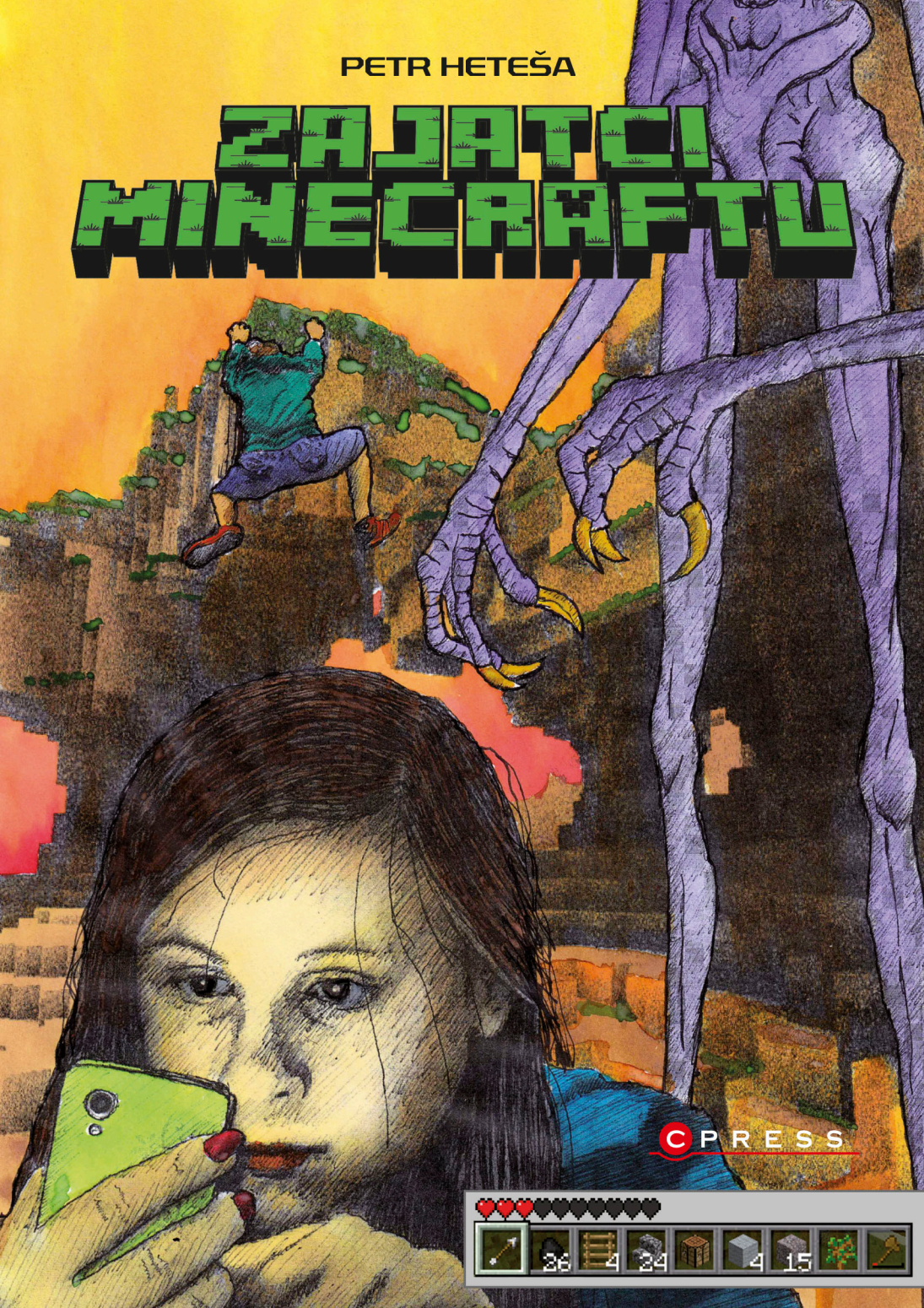

PETR HETEŠA

ZA JATCI MINECRAFTU

C PRESS

❤️ ❤️ ❤️ ❤️ ❤️ ❤️ ❤️ ❤️ ❤️ ❤️									
	36		4	24		4	15		

ZAJATCI MINECRAFTU

PETR HETEŠA

PETR HETEŠA

NEZÁVĚRNÍ
MILÉČARSTVÍ

 P R E S S

Zajatci Minecraftu

Petr Heteša

Jazyková korektura: Kateřina Hošková

Obálka: Petr Heteša a Věra Mleczková

Ilustrace: Petr Heteša

Sazba: Věra Mleczková

Odpovědný redaktor: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0418-7

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 18451.

© Albatros Media a. s., 2014. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

I.

CREATE NEW WORLD

1.

Davidovi se podařilo vytěžit další kubík obsidiánu, když venku opět mohutně zahřmělo. Prudký déšť s kroupami bubnoval do oken a tím ještě násobil zlověstné černočervené pekelné prostředí Netheru, v němž se David vrhl na další obsidiánový blok.

„Kluci, už byste toho ale mohli nechat,“ řekla znuděně Nela Šimánková z hlubokého křesla, zatímco Zuzana Hrabčáková vedle na sedačce si stejně znuděně prohlížela své rudé nehty se stříbrnými hvězdičkami.

„Hele, na obsidián nenarazíš každý den. A navíc je to děsně vzácná surovina, která se ti hodí na spoustu věcí,“ zavrčel vedle sedící Lukáš Sezemský, hltající monitor počítače stejně jako David.

Venku znova zahřmělo.

„Už vidím našeho psa doma,“ poznamenala Zuzka, „jak je zalezlejší pod stolem se zježenými chlupama a je strachem bez sebe.“

„No a to jakože budete hrát celý odpoledne?“ zeptala se otráveně Nela.

„Ale né, už končím. Musím vypadnout dřív, než se tady objeví nějaký aktivní zombie.“

„Pozor, vzadu zrovna jednoho vidím,“ zašeptal Lukáš, jako by ho mohla ta virtuální příšerka slyšet.

„Kde tu máte záchod?“ ozvala se Nela a vstala z křesla.

„Do chodby a první dveře vpravo.“

2.

Těžký bouřkový mrak nad Lesnou se přesunul z konečné devítky a jedenáctky nad Nezvalovu. Napětí mezi ním a zemským povrchem se zvýšilo na 30 milionů voltů a pak se z něj vrhl k zemi žlutobílý klikatý had, jakoby v divokých křečích. V dalším okamžiku byla hromosvodová soustava Nezvalovy 28 zahlcena proudem o síle dvaceti tisíc ampérů. Část tohoto proudu absorbovala armovací výztuž panelů, od které pak už bylo k elektrickým rozvodům domu jen pár centimetrů.

3.

Nela na toaletě ucítila, jak se celý ten malý prostor mírně zachvěl, a pak zhaslo světlo.

„No to je teda fakt docela vtipný,“ poznamenala nahlas.

Nakonec se ale zvládla obléct a vymotat se ven.

„Nemáte tady svíčku?“ zahalekala do černočerné tmy, ale odpovědi se nedočkala.

Určitě jí to dělají naschvál. Sezemskému by to bylo podobný. Po hmatu prošla chodbou do obývacího pokoje. Tam už rozeznala alespoň obrysy nábytku, protože do místnosti oknem dopadalo slabé světlo zvenku. Zřejmě vypadl jenom tento panelák. V obýváku nikdo nebyl.

„To si jako děláte srandu?“ zeptala se prázdného prostoru.

Obešla sedačku a nahlédla za ni. Nikde nikdo. Panebože, ti jsou ale pitomí.

„Hele, tak to už stačilo. Vylezte. Už jste mě jako vyděsili. Bylo to super.“

Opět žádná odpověď. Otráveně se posadila do křesla.

„Tak to jsem zvědavá, jak dlouho vás to bude bavit. A nepřipadá vám to trochu pubertácký?“

Žádná odpověď. Věděla, že Nechvátal i Sezemský jsou na podobné kraviny experti, ale že ukecali i Zuzu, to nechápala. Po pěti minutách světlo slabě zablikalo a pak zase zhaslo. No vida, už na tom snad někdo dělá. Za další minutu se rozsvítilo. Zůstala ještě chvílku sedět, kdyby zase zhaslo. Ale vypadalo to, že už je to v pořádku.

Vstala a přešla zpátky do chodby. Nahlédla do koupelny. Prázdna. Prošla celý byt. Kuchyni, spížku, šatnu, ložnici a Davidův pokoj (měl tam větší nepořádek než ona). Nahlédla i na balkon. Ale byt byl prázdný. Takže ti pitomci vypadli úplně ven? V tom dešti? Přešla zpátky do obýváku a posadila se do sedačky. Na laptopu položeném na stolku opět naskočila rozehraná hra. A pak je uviděla. David s Lukášem tam stáli u nějaké kostkaté hory a bezradně se rozhlíželi kolem sebe. Nela zamrkala a natáhla se až k monitoru. Byli to fakt oni. Nechvátal se Sezemským. Zkusila na ně zamávat, ale nereagovali. Neviděli ji.

4.

David si promnul oči, aby se ubezpečil, že se mu to jenom nezdá. Krajina kolem něj mu sice byla důvěrně známá, přesto to byl svět, v němž se přece nikdy nemohl ocitnout. Vzpomněl si na bouřku a jak všude zhasla světla. Možná do něj udeřil blesk a teď je v bezvědomí. A má halucinace. Zkusil se kousnout do prstu.

„Au!“ zařval nahlas, jelikož si ho skoro ukousl.

Nebyla to žádná halucinace ani sen.

„Ty vole, my jsme v Minecraftu,“ ozvalo se za ním.

Otočil se. Lukáš na to všechno kolem zíral stejně nevěřičně jako on.

„To je nějaká blbost, ne?“

„To je pořádná blbost, to máš pravdu. Ale prostě jsme tady.“

David udělal dva kroky dopředu, aby se znova přesvědčil, že se mu to všechno jenom nezdá. Nezdálo.

„Asi nás to vcuclo,“ řekl Lukáš.

„Jak vcuclo?“

„Co já vím?“

„Nemohlo nás to vcucnout, sakra. Vždyť je to jenom virtuální realita. Trapnej software narvanej ve šrotu od Applu.“

„To máš pravdu. Ale mám takovej dojem, že teď jsme součástí toho trapnýho softwaru i my dva.“

David se posadil vedle Lukáše a snažil se srovnat si myšlenky. To přece není možné. Ale ať se na to díval z kterékoliv strany, vždycky

nakonec došel ke stejnému závěru jako Lukáš. Nějakým nedopatřením se stali součástí Minecraftu.

„Ty bláho, tak to je fakt hustý.“

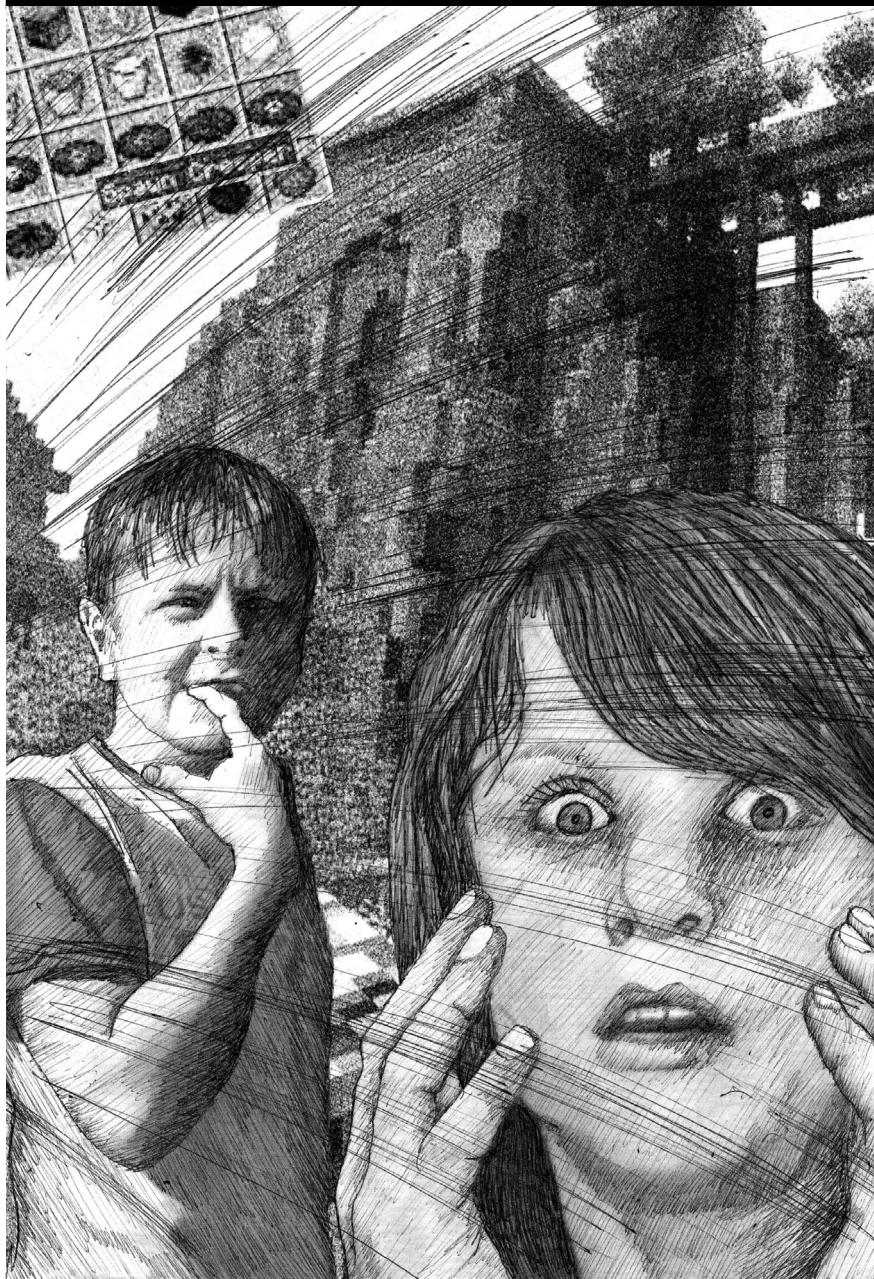
„Megahustý.“

„A jestli je to pravda, tak je velký štěstí, že to vcuclo jenom nás, a ne ty holky. Ty by se tady z toho asi zbláznily.“

„To je fakt.“

Minecraft

level error

David si promnul oči, aby se ubezpečil, že se mu to jenom nezdá.

5.

Zuzka otevřela oči, a když vstřebala to, co viděla, přestala jim věřit. Nevěděla, kde je a co se stalo. Jediné, co věděla, bylo, že je Hrabčáková a nemá být tady, ale u Nechvátalů v obýváku s Lukim, Davidem a Nelou. Jenže tady nebyl ani jeden z nich a nebyl tu ani ten obývací. Místo něj jenom nějaké divné hranaté stromy, kostkatě hranaté hory, a vlastně celá krajina byla divně krychlovitá.

Vzpomněla si, kde ji už viděla. V té jejich pitomé hře. Jo, to je přesně ono. Tak nějak to vypadalo v té hře, ze které byli Nechvátal se Sezemským hotoví. Jenže co tu dělá ona? Znova se rozhlédla kolem sebe. Po obloze se pomalu pohybovaly praštěné hranaté mraky. Co je to za blbost? Přimíchali jí něco do coly a ona teď má halucinace?

Opodál se na louce pásli divní flekatí tvorové. Taky hranatí. Měli hranaté tělo, nohy, hlavu i čumáky. No to snad ne.

6.

Nela vytáhla mobil a chvílku listovala seznamem. Napadl ji Šenkýř. To je taky takovej blázen, jako ti dva. Dlouho se nerozmýšlela a přejela palcem přes displej. Vzal to hned.

„Ahoj, krasavice, co tě trápí?“

„Potřebuju, abys přijel k Nechvátalům.“

„Kdy?“

„Hned. Byla jsem tu s nima a při tý bouřce najednou zmizeli.“

„Kdo?“

„No David s Lukim. A teď je vidím v laptopu.“

„Počkej, pomalu.“

„Jsou v tý hře, jak je tam všechno hranatý. Ale oni jsou normální, ne hranatí.“

„A ty jsi u Nechvátalů?“

„Jo.“

„A co tam děláš?“

„Prostě jsem tu byla. I se Zuzou.“

„A co jste tam dělaly?“

„Ježíšmarjá, to je snad jedno, co jsme dělaly. To neřeš. Prostě najednou zahřmělo, zhasla elektrika, no a když se znova rozsvítilo, tak jsem tu zůstala sama a kluci jsou vevnitř. V laptopu.“

„Hele, počkej. Pomalu. Takže ty a Zuzka jste byly u Nechvátalů s Davidem a Lukášem...“

„Vždyť to říkám.“

„A není to tak, že jste u nich v ledničce našly nějakou flašku a pak...“

„Nenašly jsme žádnou flašku. Nejsem opilý. Měla jsem jenom colu, jestli tě to zajímá. A pak se stalo...“

„A nechceš se z tý coly vyspat?“

„Ty seš teda pitomej.“

Nela típla hovor. Až teď si uvědomila, že celá ta situace je tak ulítlá a neuvěřitelná, že prostě nemá cenu ji vysvětlovat. Šenkýře odepsala. Jako druhý ji napadl Filip Snopek. Navolila v mobilu jeho fotku.

„Ahoj. Potřebuju pomoc,“ vyhrkla, sotva se ozval.

„Co se děje?“

Rozhodně mu nemínila říkat totéž, co Šenkýřovi. Dopadlo by to stejně.

„Neptej se a přijed' k Nechvátalům. Počkám tu na tebe.“

„Oč jde, Nelo? Seš v poho?“

„Nejsem v poho. Proto potřebuju, abys přijel. Hned.“

„Stalo se někomu něco?“

„Ještě ne, ale mohlo by.“

„Tomu nerozumím.“

„Tak hlavně přijed'.“

Nela ukončila hovor. Doufala, že ho vyděsila dost na to, aby opravdu přijel. Zahleděla se na monitor laptopu. Jenom pustá, krychlovitá krajina. A v dálce se něco pohnulo. Ale nemělo to lidský obrys.

7.

David se zarazil.

„Počkej, tady to vůbec nepoznávám.“

„Nekecej. Tys ten svůj svět ještě neprošel celej?“

„Právě že prošel. Jenže tohle neznám.“

„Tak to je super, protože tady odsud si ani neotevřem mapu. Tady odsud jsme v tom případě naprosto ztraceni.“

Stáli před obrovskou složitou stavbou, jíž vévodily dvě čtyřlísté vrtule sahající skoro až na zem. Jako by někdo spojil dva obří větrné mlýny. Navíc to bylo úplně nesmyslné, jelikož každý z těch vrtulových listů měl na sobě další menší čtyřlístou vrtuli.

„Tohle musel vymyslet nějaký magor,“ prohodil Lukáš.

„Buď si jistej, že já to nebyl.“

Kolem stavby se popásaly krávy. Bílé s oranžovými skvrnami a dvěma hlavami.

„Hele, Davide, tohle není normální,“ ukázal na ně Lukáš.

„Dík za info. Normální není už to, že jsme tady.“

„Jo, to je úlet. Jenže dvojhlavá kráva je megaúlet. I Minecraft má nějaký pravidla.“

Přišli blíž a dvě ze zvířat k nim zvědavě otočila hlavu.

„I ten jejich ksicht je nějaký divnej,“ doplnil Lukáš.

8.

Filipovi to nedalo a zavolał Romanu Šenkýřovi.

„Čauky. Teď mi volala Šimánková, celá hotová, že...“

„Jo, mně volala taky. Z mejdanu u Nechvátalů. Mám dojem, že si tam otevřeli flašku a nějak to nezvládli.“

„Chtěla po mně, abych hned přijel, že se něco stalo. Ale neřekla mi co. Takže ty myslíš, že je opilá?“

„Jo,“ řekl Roman. „Mlela něco o tom, že David s Lukim hráli nějakou hru a teď jsou v laptopu, kde je všechno hranatý.“

„Cože?“

„No fakt.“

„To jakože jsou v Minecraftu?“

„Neříkala kde. Říkala v hranatým světě v laptopu.“

„No to je Minecraft.“

„Ty už seš stejně praštěnej jak ona. Nech to plavat.“

„Jenže ona v tom telefonu vypadala fakt vyděšená.“

„Viš co? Tak brnkni Davidovi, ať máš klid, když tě tolik trápí stav naší drahé Nely, která si teď asi užívá alkoholové opojení.“

„Dobrej nápad, zavolám mu.“

9.

Davidovi se rozezvonil mobil, zrovna když s Lukášem zalehli za skalní útes, aby se ukryli před dvouhlavými kravami s ohnivými jazyky.

„No to se podrž, on tady je dokonce signál?“ řekl překvapeně David a vytáhl mobil z kapsy.

Na displeji svítila fotka Filipa. Přejel palcem přes displej a přiložil si ho k uchu.

„Čau, Davide, před chvílí mi volala Nela, že...“

„Ty bláho, my jsme s Lukim v Minecraftu.“

„Cože?“

„No fakt, nekecám. Nevím, jak je to možný, ale prostě tu fakt jsme. A dějí se tu divný věci.“

„Počkej, takže seš taky opilej?“

„Nejsem, sakra, opilej. Za chvílí ti pošlu video, jak Luki leží mezi redstony. A dějí se tu neskutečný věci.“

David to ze sebe chrlil, jako by se bál, že se spojení každou chvílí přeruší.

„Stalo se to, když byla ta bouřka. Zhaslo světlo a pak najednou jsme byli tady. A vůbec to není normální, protože tu jsou dvouhlavý krávy.“

„To teda musíte být v nějaký upgradeovaný verzi, která ještě není na trhu.“

„Nevím, kde jsme. A už vůbec by mě nenapadlo, že by mohl fungovat mobil. Ještě že tak. Musíš s tím něco udělat.“

„Co jako?“

„Odsud to nemůžem nijak ovládat, chápeš. Nemůžem si přepínat knihovny ani módy, prostě nic. Nemůžem odsud zmáčknout éčko, aby se nám objevil inventář, ani F10 pro pozastavení hry. Zajdi k nám a něco s tím zkus.“

„K vám?“

„No jasně. Asi to běží na mém laptopu.“

„A vaši jsou doma?“

„Ne. Jsou na chalupě a budou tam až do pondělka. Ale jestli ti volala Nela, tak tam asi je. Hned zavolej, ať tam počká, a pak mi dej vědět. Ale určitě to udělej. Zatím čau.“

David ukončil hovor a otočil se k Lukášovi.

„Jestli je Nela pořád u nás, a já doufám, že jo, tak s tím snad Filip něco udělá.“

„A co myslíš, že s tím udělá?“

„Co já vím? Aspoň by to mohl vypnout nebo úplně vydeletovat.“

„Ježíšmarjá, jen to ne. Co když to pak vypne a vydeletuje i nás?“

„Sakra, to mě nenapadlo... Pošlu mu textovku. A taky video. Postav se támhle k tý skále.“

10.

Filip měl na lince Romana.

„Fakt jsou v Minecraftu.“

„Kdo?“

„David s Lukášem.“

„Kecáš.“

„Nekecám. Teď jsem dostal video. A mám zajet k Nechvátalům a nějak jim odtamtud pomoci.“

„A jak asi?“

„To ještě nevím. Ale asi bysme tam fakt měli zajet. Volal jsem Nele. Pořád je tam a počká na nás. Je z toho úplně zdrblá.“

„Jenže já teď měl jít na karate.“

„Tak to bude muset počkat. Vypadá to, že fakt mají problém.“

11.

Zuzana Hrabčáková zatím procházela krajinou, jež jí připadala maximálně uhozená. Fakt brutální. Některé krychle tvořily souvislý zelený povrch, některé na sobě měly nakreslené kameny a jiné zase šedé cihly. Některé byly hnědé se zeleným povrchem a někde byl povrch modrý. Ten ji dostal. Protože když na něj vkročila, propadla se s výkřikem o metr níž. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že je skoro po krk ve vodě.

„No to snad ne!“ zakřičela nahlas do prázdné krajiny a vyškrábala se zpátky na břeh. Posadila se do trávy (nebyla měkká tak jako ta normální, ale tužší, jakoby umělá) a voda z ní crčela proudem. Přitáhla si kolena k tělu, dala si hlavu do dlaní a chtělo se jí brečet.

To přece není možný! Musí se už konečně probudit. Tohle nemůže být skutečnost. Když zvedla hlavu, všimla si, že ten bílý obdélník nahoře se přesunul k horizontu a obloha potemněla. Jako by se začínalo stmívat. Anebo je to taky možná konec té příšerné blbě halucinace. Konec toho pitomého světa, ve kterém se ocitla, ani neví jak.

Vstala a rozhodla se jít ke skále, za kterou to vypadalo, že už nic jiného není. Možná je tam východ z té hrůzy. Bílý obdélník se mezitím schoval za horu a na druhé straně se objevil další, menší, který ale krajinu nestačil osvětlit tak silně, jako ten, jenž zrovna zmizel. Došlo jí, že je to asi noc a že čas tady ubíhá daleko rychleji než v normálu. Přibližovala se pomalým krokem k hoře a ke

své hrůze si všimla, že tam, kde před chvílí nebylo vůbec nic, se najednou začíná objevovat další krajina. Jako by sama od sebe rostla v prázdném prostoru. Jednotlivé krychle se skládaly na sebe i vedle sebe a začaly vytvářet úplně nové struktury: skály, terasy, věže a stromy. Začalo jí docházet, že to asi žádný konec nemá. Že někdo ten svět pořád rozšiřuje a ona na žádný konec nikdy nedojde. Začala propadat beznaději.

Napravo zaregistrovala nějaký pohyb. Otočila hlavu a zahlédla obrys podobající se hranaté lidské postavě. Možná je to někdo, kdo sem patří, kdo to tady zná a kdo ví, kudy ven. Otočila se k němu a šla mu naproti. Mělo to zelenošedivou barvu, modré triko a hranatou hlavu (stejně jako ruce a nohy) a pohybovalo se to velice toporně. Ostatně s hranatým tělem to ani jinak nešlo. Když byl hranatec asi dva metry od ní, řekla:

„Ahoj. Ty seš asi místní, ne? Aspoň tak vypadáš. Nevíš, jak...“

A v tu chvíli ucítila prudkou ránu do hrudi. Zakolísala a skoro spadla. A než se vzpamatovala, hranatá postava udělala další krok k ní a ona ucítila další silnou ránu. Tentokrát opravdu přepadla na záda a skoro si vyrazila dech. Hranatá postava se opět o krok přiblížila. Pochopila to. Nechce to s ní komunikovat. Chce jí to ublížit! Možná i zabít. Zaječela ze všech sil, zvedla se a začala zběsile prchat co nejdál od toho mlčícího šíleného vetřelce. V běhu se otočila. Rozběhl se za ní. Jeho hranolovité nohy kmitaly tak, že se skoro vznášel nad zemí a vydával při tom temné, hučivé zvuky. Netušila, že něco tak zdánlivě neohrabaného může být tak rychlé.

„Běž někam, ty bestie jedna!“ ječela a zběsile utíkala mezi temnými kmeny stromů, jež se rýsovaly proti šedočerné obloze.

A najednou se ocitla ve vzduchu. Neměla pod sebou nic. Pevná zem bez varování skončila a ona se řítila někam dolů, do černočerné hlubiny. Mávala bezmocně rukama kolem sebe, až se jí podařilo zachytit se za okraj jedné z krychlí vystupujících z nepravdělné stěny. Zůstala na ní viset. Podívala se nahoru a vysoko nad sebou zahlédla jen malý čtverec noční oblohy. Podívala se dolů.

Tam nezahlédla vůbec nic. Mohlo to být hluboké pár metrů, nebo taky třeba kilometr. A mělo to čtyři stěny. Visela v jakési studni nebo nekonečném komíně. Opět ji přepadlo zoufalství. Proboha, co se to děje? Ať už se konečně z toho zlého snu probudí!

Začaly jí bolet ruce a uvědomila si, že dlouho už takto viset nevydrží. Nebude lepší se pustit? Ať už to dopadne jakkoliv, možná že když se vrhne dolů, do té bezedné propasti, konečně se probudí. A bude ležet doma ve své posteli a z police se na ni bude křenit její oblíbený plyšák a ze stěny Justin Bieber. A možná taky ne. Možná se pak neprobudí už vůbec nikdy. Instinkt ji nakonec přinutil vydrápat se na krychli přimknutou ke stěně hranaté studny. Když se jí to konečně podařilo, zhroutila se na ni. Pak už to nevydržela a rozbrečela se.

12.

„Vy tu teda naděláte,“ přivítala Romana s Filipem Nela, když otevřela dveře a oni vešli do předsíně nechávající za sebou blátivé šlápoty.

„Hele, Šimánková, chtělas, abysme přišli? Chtěla. Tak jsme tady. Spokojená?“

„Dokud z toho Lukiho a Davida nedostanete, tak ne.“

„No jo. Ale jestli je to jenom nějakej blbej vtip a domluvili jste se na nás, tak...“

„Nech toho. Laptop je v obýváku na stole. Ale už je tam nevidím.“
Roman přešel do obývacího pokoje.

„Tak kde jsou?“

„Co já vím? Prostě tam byli a někam odešli. Mávala jsem na ně, ale neviděli mě.“

„Aha. A zavolat jim tě nenapadlo.“

„Řvala jsem na ně.“

Filip jen zakroutil hlavou.

„Roman myslel mobilem, víš, Nelo?“

„Vy jako myslíte, že jim tam fungují mobily?“

„To si piš, že fungují. Před chvílí jsem mluvil s Davidem,“ řekl Filip a posadil se do sedačky před laptop.

Roman vzal ze stolku plechovku s colou a posadil se vedle něj.

„Nebyly by nějaký oříšky nebo brambůrky?“ zeptal se.

Nela se na něj udiveně podívala.

„To sis asi nějak popletl, ne? Nepřišli jste si sem nacpat břicha, ale zachránit ty dva,“ odsekla.

„No tak už se uklidni. Něco vymyslíme,“ oznámil Filip, vzal do ruky myš a stiskl pár kláves.

Krajina na monitoru se pohnula a mírně natočila. Pak znovu. Filip ji prolétl celou kolem dokola.

„A sakra, máme první problém.“

„Jaký?“ zeptal se Roman a položil prázdnou plechovku na stůl.

„Můžem se tam pohybovat, ale nemáme skina.“

„Cože?“

„No fakt. Prostě nejsem, rozumíš.“

„Nerozumím.“

„Nejsem tam, takže si nemůžu vzít meč, nemůžu si udělat kuši ani sekeru. Nemůžu zabít žádnýho creepera ani pitomou ovci. Nemůžu vůbec nic. Jedině pohybovat se krajinou. Jako bych byl duch.“

„To je nějaká blbost, ne?“

„Taky bych řekl. Jenže je to prostě tak. Je v tom nějaká chyba.“

„To jakože jim nepůjde pomoci?“ zeptala se s obavami v očích Nela.

„Počkej, nech nás přemýšlet,“ odbyl ji Filip a dál zkoušel jednotlivé klávesy.

„Pokud se fakt dostali do té hry, tak se asi zrušil původní skin, kterej se v ní pohyboval.“

„Takže co vlastně můžeš?“

„Jenom čumět, nic víc. Čumět a pohybovat se. Jako bych byl kamera. Ale má to i jednu velkou výhodu.“

„Jakou?“

„Nic mě nemůže zabít, protože vlastně nejsem, chápeš.“

„Jo, to chápu. Na rozdíl od nich, kteří jsou, takže je může zabít cokoliv.“

„Co to melete?“ ozvala se Nela.

„Toho si nevšímej.“

„Tam je něco, co je může zabít?“ vyděsila se.

„Ale né... Nejsou to žádní šmudlalové ani nováčci. Hrají tu hru už tři měsíce, takže něco o tom ví.“

Minecraft

level error

„Tam je něco, co je může zabít?“ vyděsila se Nela.

Roman vzal mobil a vytočil Davida. Ozval se mu okamžitě.

„Tak co, už jste u nás doma?“

„Jo, jsme u vás. I s Filipem. Řekněte nám, kde jste, protože na monitoru vás nemáme.“

„Jsmo u útesů, jak je před nima ten buddhistický chrám, nebo co to je.“

„No to je sice hezký, ale máme tu drobný problém.“

„Jaký?“

„Nefunguje mapa.“

„Jak to, že nefunguje? Mně fungovala.“

„No tak nám teď nefunguje. A navíc tu nemám skina, kterýho bych mohl za váma poslat, případně vám nějak pomoci. Můžu se akorát pohybovat krajinou. Ale jenom jako oči. Nemám ruce ani nohy ani tělo, chápeš to?“

„Moc ne.“

„Jsem prostě doslova bezzubý. Nemůžu nic uchopit a tím pádem ani se nikam probourat. Tvůj původní skin je zrušený.“

„To nemyslíš vážně.“

„Bohužel myslím.“

„Pak se to začíná vysvětlovat. Ta hra je fakt nějaká divná, protože my tady ani nenašli ten můj barák, kterej jsem budoval tři týdny a ve kterým mám všechny nástroje a suroviny. Jako by se to tu celý nějak přeskupilo či co. A navíc ty dvouhlavý krávy... Vůbec se mi to nelíbí.“

„Tak jo. Víš co? Teď skončím a my to projdeme a zkusíme vás aspoň najít. Pak se dohodnem, co dál.“

„Dobrá, dej vědět.“

„Jasně.“

Filip típl mobil a podal ho zpět Romanovi.

„Víš jistě, že si z nás nedělají srandu? Co když jsou někde vedle v ložnici?“

„Nejsou vedle v ložnici,“ řekla nervózně Nela.

„Viděl jsi to video, co poslali, ne?“ uzemnil Romana Filip.

13.

Zuzka si utřela ubrečené oči. Uvědomila si, že musí vypadat hrozně, jelikož si určitě rozmazala řasenku a make-up po půlce obličeje. Jenže teď to bylo jedno, úplně jedno. Podívala se dolů. Bezedná propast, jejíž konec nedohlédla, se vůbec nezměnila. Zvrátila hlavu dozadu. Vysoko nad ní pořád jenom nevelký čtverec noční oblohy. Plošina kolem ní byla velká tak akorát, aby se na ni vešla.

A pak ve stěně za sebou, metr vysoko, rozeznala tmavý otvor. Jedna krychle v té jednodílné stěně chyběla. Vstala a natáhla se tam. Byl to tunel. Znova se podívala dolů. Jinou možnost neměla. Vyškrábala se do tunelu. Nebyl vysoký, nemohla se v něm úplně postavit. Roztáhla ruce a po hmatu postupovala dopředu. Opatrně našlapovala s jednou nohou pořád vysunutou kupředu, kdyby se zase stalo, že pod ní neucítí pevnou zem, čemuž by se vůbec nedivila. Ocitla se asi v nějakém hrůzném snu plném hrůzných pastí.

Asi po deseti metrech se najednou chodba stupňovitě zvětšila, a to jak do šířky, tak i do výšky. A taky už nebyla úplná tma. Prostor, jenž se před ní otevřel, připomínal jeskyni, stupňovitě vykousanou a osvětlenou velice slabým, nazelenalým přísvitem. Rozhlédla se kolem sebe a snažila se zaostřit. Pak zahlédla zdroj toho slabého světla. Vlastně dva zdroje. Dvě malé zelené žárovky. A pohnuly se. Obě stejně. Chvilku jí trvalo, než jí došlo, že to jsou oči. Po zádech jí přeběhl mráz.

14.

Filip za monitorem v obývacím pokoji u Nechvátalů projížděl minecraftovou krajinu.

„Hele, tam vidím dva creepery. A jako by měli i ruce,“ oznámil. Roman se k němu naklonil.

„To není možný. Creeper nemůže mít ruce.“

„Normálně ne, ale jak vidíš, tak tady ano.“

„To je špatný. To je hodně špatný,“ konstatoval Filip, dal si ruce za hlavu a opřel se do křesla. „Začíná mi to docházet.“

„Co ti začíná docházet?“

„No když si spojím to, že nefunguje mapa, není tu ani skin, kterého bych mohl ovládat, potom, jak říkal David, krávy se dvěma hlavama..., a jak teď vidíš, creepeři s rukama. A navíc je to ještě celý přeskupený.“

„Takže co?“

„Takže to asi napadl nějaký vir.“

Roman se posadil.

„To fakt není dobrý.“

„Jaký vir?“ zeptala se Nela. „Může být nakažlivý?“

„Teď už ne. Už tu hru nakazil. Je to softwarový vir, víš, broučku?“

„A to jako znamená co?“

„To jako znamená, že to chlapani budou mít daleko těžší, než jsou zvyklí.“

„Ale dostanou se z toho, ne?“

„Jo..., nějak se z toho dostanou. I když mě zatím vůbec nenapadá jak.“

„Vždyť jste říkali, že tu hru znáte!“

Roman mávl beznadějně rukou a odmítl Nele dál cokoliv vysvětlovat.

„My jsme jim se Zuzou říkali, ať toho nechají,“ nedala se odbýt. Filip se na ni otočil.

„A kde je vůbec Hrabčáková?“

„Nevím. Asi odešla domů. Já byla na záchodě, když se to stalo. No a pak už tu nikdo nebyl. Akorát David s Lukim. Ale tam vevnitř.“

Oba kluci se na sebe podívali. Roman pak vzal ze stolu mobil a navolil číslo Zuzany Hrabčákové.

15.

Ležela v něčem, co připomínalo nízkou skalní průrvu, když jí v kapse zazvonil mobil. Úplně ji to vyděsilo. Až dosud ji vůbec nenapadlo, že by mohla někomu zavolat. Nenapadlo ji, že v tomto šíleném světě, který odporoval zdravému rozumu, by mohlo fungovat něco tak obyčejného jako mobil. Vytáhla ho z kapsy a přiložila si ho k uchu.

„Čau, Hrabčáková. Tady Roman. Seš doma?“

„Nejsem, sakra, doma! Jsem v nějakým průšvihů.“

„Už mi raději nic neříkej. Asi vím kde.“

„Nevíš. Jsem v blbým hranatým světě a jdou po mně nějaký blbý hranatý příšery. A spadla jsem do vody a pak taky do bezedný studny a pak...“

„Zadrž. Seš v Minecraftu. V počítačový hře. Seš v poho?“

„Ježíšmarjá!“ zařvala do mobilu. „Jak bych asi mohla být v poho, když mě shodila jakási bestie do studny?“

„Ale žiješ.“

„Zatím. Ale asi už dlouho nebudu. Jestli jsem v nějaký vaší blbý hře, tak ji okamžitě vypněte.“

„To není tak jednoduchý. Ale vydrž, za chvíli se ti znova ozvu.“

„Nééé, nezavěšuj! Já potřebuju...“

Ale telefon už byl hluchý.

„To si snad dělají srandu,“ řekla do skály.

16.

Roman se podíval na Filipa.

„To víš, že je tam.“

„A že se David s Lukim o ničem nezmínili?“

„Protože to asi nevědí. Je někde úplně jinde. A cosi ji prý honilo.“

„Chceš říct, že Zuza je taky v tý vaší pitomý hře?“ zeptala se vyděšeně Nela.

„Jo, už to tak vypadá.“

„No to mě podrž. To je teda fakt hustý. Takže kdybych neseděla na záchodě...“

„Jo, tak seš tam taky. Což by bylo asi lepší.“

„Seš teda fakt blbej.“

„Já to myslím tak, že teď byste na to byly s Hrabčákovou dvě.“

„Vždyť jsou tam kluci.“

„Ale úplně jinde.“

„Co ji honilo?“ zeptal se Filip. „Creepeři, nebo pavouci?“

„Neví. Něco hranatýho.“

„Aha.“

„Je Zuza v nebezpečí?“ přerušila je Nela.

„Zatím je v poho. Ale bude nutný, aby ji co nejdřív našli ti dva.“

Roman vzal mobil a vytočil Davida.

„Už nás máte na monitoru?“

„Ne, ještě ne. Pořád hledáme. Ale mám pro vás jednu blbou zprávu.“

„Jakou?“

„Hrabčáková je tam s váma.“

„Cože?“

„No fakt. Teď jsem s ní mluvil. Asi by bylo dobrý, kdybyste ji co nejdřív našli.“

„Díky za radu. Zatím jsme nenašli ani můj barák.“

„Je na mobilu. Tak se s ní spoj a možná vám řekne nějaký orientační bod. Ty to tam přece jenom znáš líp než my.“

„Jo, to bylo ještě včera. Dneska už tu ale nepoznávám vůbec nic.“

„Tak jí aspoň zavolej, aby věděla, že v tom není sama.“

„Jo, to bude mít určitě strašlivou radost.“

17.

David přešel palcem po displeji mobilu. Vzala to okamžitě. A ještě než stačil něco říct, už ze sebe začala chrlit:

„Hned s tím něco udělej! To vy jste mě sem dostali. Kdybyste tu pitomost nehráli, tak tu nejsem. Spadla jsem do vody, mám mokré i vlasy, a pak mě cosi neohrabanýho honilo a shodilo do vyschlý studny a pak jsem se vyškrábala do tunelu a pak do jeskyně a tam bylo cosi se svítícíma očima a...“

„Počkej, počkej... My jsme tu taky.“

„Kde jste?“

„No v Minecraftu. Jenže asi jinde než ty.“

„Tak mě odsud, sakra, dostaňte!“

„Dělá se na tom. Je u nás Roman s Filipem a zkoušejí všechno možný, aby nás z toho dostali.“

„A proč jim to tak dlouho trvá?“

„Není to zas tak jednoduchý. Teď by bylo nejlepší, kdyby sis našla nějaký barák a tam se schovala.“

„Cože? Jakej barák? Jsem zalezlá v pitomý jeskyni.“

„Hele, nemůžeš zůstat v jeskyni. Ti mobové...“

„Jací mobové?“

„Ty hranatý bytosti, jak jsi říkala, že tě asi honily. Ty mají rády tmu. Musíš na světlo.“

„Co je to za zvířata?“

„Nejspíš jsi narazila na creepera nebo zombie. Musíš ven na světlo a tam najít jakékoli dům. A vyhýbej se všemu, co se bude hýbat.“

„Jak můžu na světlo, když jsem v nějaký skále zalezlá ve škvíře? A v jeskyni je cosi se svítícíma zelenýma očima.“

„Má to oblečení, nebo ne?“

„Jak to mám vědět, sakra, když je tu tma jak v pytli a jsou vidět jenom oči.“

„Nepřibližuj se k němu.“

„Dík za info.“

„My se tě pokusíme najít. Ale jestli seš v nějakým dole, tak tě asi nenajdem. Musíš se dostat nahoru.“

„Přes ty svítící oči?“

„Zdrhneš mu.“

„Nezdrhnu. Ten před tím mě hodil do studny.“

„Nebyla to studna, byl to důl.“

„Mně je úplně ukradený, co to bylo. Prostě to nedám.“

„Ale dáš. Viděla jsi Hunger Games, ne? Tak si prostě myslí, že seš ta Katniss.“

„Sakra, já nejsem žádná Katniss a nejsem v Hunger Games.“

„Možná jsi ještě v něčem horším.“

„Cože?“

„Ale nic. Prozkoumej pořádně to místo, kde seš zalezlá. Všechno kolem sebe. Určitě odtamtud vede další tunel někam jinam. Musíš se dostat nahoru. Za chvíli se ti znova ozvu. Zatím čau.“

David ukončil hovor a podíval se na Lukáše.

„Mám dojem, že s Hrabčákovou se hned tak nesetkáme. Je nejspíš v nějakým dole.“

„V tom případě její šanci na přežití hodnotím číslem nula.“

„Takovou měla ta Katniss taky. A happy end pak byl suprovej.“

„Nejsem si jistej, jestli zrovna Hrabčáková má něco společného s Katniss z Hunger Games.“

„Má podobný vlasy,“ konstatoval David a navolil na mobilu rozšklebený obličej Romana. Zavolal mu.

„Mluvil jsem se Hrabčákovou.“

„Našli jste ji?“

„Ne, jenom mobilem. Je zalezlá v nějakým dole. A není tam sama. Asi tam má i pár zombie nebo creeperů.“

„Hele, na ty si dávej pozor,“ řekl Roman.

„To je mi novinka. Naštěstí je mám přečtený.“

„Možná ty včerejší. Ale ty dnešní asi ne, protože jsme při průzkumu viděli dva a měli ruce.“

„Co to meleš?“

„No fakt.“

„Creepeři nemůžou mít ruce.“

„Filip si myslí, že hra byla napadena nějakým virem. Proto nemáme skina, nefunguje mapa a jsou tam krávy se dvěma hlavama a taky creepeři s rukama. A to jsme my ani vy určitě ještě neviděli všechno.“

David na to neříkal nic.

„Seš tam ještě?“ ozvalo se v mobilu.

„Jo, jasně že tu jsem. Jenom přemýšlím.“

„O čem?“

„O našich šancích.“

„Neviděl bych to tak černě.“

„Tak dík. Já bych to tak taky neviděl, kdybych seděl před monitorem v křesle v obýváku.“

„Musíte si sehnat co nejdřív nějaký zbraně. Diamantový meč nebo aspoň motyku.“

„Kdybys mi to neřekl, tak by mě to asi nenapadlo.“

„Já fakt nevím, co bych vám poradil, ale...“

„Nech to plavat. Ty hlavně dál hledej Hrabčákovou. Musíš se dostat pod zem.“

„Jo, jdu na to.“

18.

Zuzka si odfoukla neposlušné vlasy z čela a konečně usoudila, že pokud se má dočkat Nechvátala se Sezemským, tak v té nízké skalní škvíře se jich nejspíš nedočká. To už se spíš dočká těch hnusných nazelenalých hranolů se svítícíma očima. A proč jsou na ni vůbec zlí? Vždyť jim nic neudělala. Nebo jsou hladoví? A živí se lidským masem? Otrásla se.

Na Davidovu radu začala prozkoumávat prostor kolem sebe a ke svému úžasu skutečně zjistila, že v té zdánlivě neprostupné krychlové skále jedna krychle schází. A za ní druhá. Další temný tunel. Nezbyvalo nic jiného než to zkusit. Lezla po čtyřech opatrně dopředu a po pár minutách zahlédla slabé světlo. A nebylo zelené, ale žluté. Takže buď je tam skutečně východ, nebo ty hnusné potvory si místo zelených očí nasadily žluté.

Posouvala se pořád dopředu a asi po třiceti metrech se před ní otevřel velký prostor, stupňovitě vykousaný (ostatně jako všechno tady) a uprostřed osvětlený slabou loučí. Podařilo se jí po jednotlivých stupních slézt dolů. Kolena měla celá odraná, ale to teď bylo jedno. Plaše se rozhlížela kolem, jestli někde neuvidí jakýkoliv pohyb, ale jediné, co se hýbalo, byl mihotavý plamen louče. Prošla až na druhou stranu, kde si všimla dveří ve stěně. Nebyly zamčené. Když je otevřela, nahlédla do malé místnůstky velikosti výtahu, jejíž zvláštností bylo, že neměla strop. Byl to totiž opět jakýsi široký komín, jenomže tentokrát byl vylepšený tím, že měl na jedné stěně žebřík.

Nahoře zahlédla slabé světlo. Co říkal David? Že je asi v dole a že se musí dostat nahoru? Začala stoupat po dřevěných příčlích. Zezdola to rozhodně nevypadalo na takovou výšku, ale když byla konečně nahoře, skončila s počítáním příčlí na čísle 111. Vysílená se svalila na zem. Byla venku, opět ve volné krajině.

Byla téměř tma, ale na jedné straně za obrysy stupňovitých hor se zdála obloha světlejší, jako kdyby se za nimi chystalo vyjít slunce. Ještě chvilku jen tak ležela, aby se po tom horolezeckém výstupu vydýchala, a pak vstala. V dálce zahlédla tmavý pohybující se obrys. Vysoký klátící se hranol. V kapse se jí rozvíbroval mobil. Vy-táhla ho a displej jí ukázal Davidovu fotku. Přiložila si ho k uchu.

„Tak jak seš na tom?“ slyšela jeho zadýchaný hlas.

Asi taky zrovna před něčím prchal nebo s Lukim šplhali neko-nečným komínem.

„Blbě. Jsem nahoře.“

„Tak to jsi na tom dobře.“

„Ale i tady je furt tma.“

„Tady taky, ale už se pomalu rozednívá. Za pár minut je den.“

„V dálce vidím jakýsi vysoký hranol.“

„Těch je tu spousta.“

„Jo, ale tenhle se pohybuje a má dlouhý neohrabaný končetiny.“

„Cože? A jakou má barvu?“

„Černou. A počkej... Jo, a má fialový oči.“

„Panebože, enderman. Otoč se za sebe.“

Bleskurychle se otočila. Nic tam nebylo.

„Co blbneš? Za mnou nikdo není.“

„To je dobře. Zůstaň otočená. To, co jsi viděla před sebou, je en-derman. Nesmíš se na něj podívat.“

„Proč? On se stydí?“

„Právě že se nestydí. Jenom čeká, až se na něj podíváš. A když to uděláš, tak začne být strašně agresivní.“

„A proč? Nemá rád holky?“

„Nejde o holky. Nemá rád nikoho, kdo se na něj podívá.“

„A když se na něj nepodívám?“

„Tak seš v poho.“

„A co když se na něj nechci podívat a jenom o něj náhodou zavádím očima?“

„Přesně na tohle čeká, až o něj někdo omylem zavadí očima.“

Zarazila se. To snad nemyslí vážně. Začala opět propadat beznaději.

„Hele, Davide..., já už na to kašlu.“

„Na co kašleš?“

„Na všechno. Já to prostě nezvládnou. Seberte si ty své blbý příšery i celou tu pitomou hru a dejte mi s tím pokoj. Já už tady být nechci!“ Poslední větu do telefonu skoro zařvala.

„Jen klid. Neboj, všechno bude óká.“

„Sakra, nic není óká. A já už toho mám dost!“

„Věř mi, že my taky. Ale děláme všechno pro to, abysme se k tobě dostali a pomohli ti.“

„Já nechci pomoc. Já chci odsud prostě ven. Já chci jít domů.“

„Mám tady někde postavenej barák, ale zatím jsme ho nenašli.“

„Jdi s tím někam. Tvůj barák je mi úplně u zádě, jasný? Já nechci do tvýho baráku, já chci k nám domů, do Branišovské. Ke svému psovi a Justinu Bieberovi nad postelí. Já chci svý plyšáky, a ne nějaký hranolovitý debilní nestvůry.“

„Rozhlídni se kolem sebe a řekni, co vidíš. Potřebujem, abys nám dala nějaký orientační bod, kde seš, abysme si pro tebe mohli přijít.“

„Chceš orientační bod?“

„Jo.“

„Co jako vidím?“

„Jo.“

„Krychle. A pak zase krychle a na nich znova krychle. Vedle nich jsou taky krychle a ze mě už se stává taky krychle. Čau.“

Naštvaně ukončila hovor. Ještě než mobil strčila do kapsy, už se opět rozvibroval s Davidovou fotkou na displeji. Típla to.

„To tak. Určitě. Máš smůlu, Davídku. Polib si krychli.“

19.

„To je beznaděj,“ konstatoval David, když mu to Zuzka nevezala.

„Řekla ti aspoň, kde je?“ zeptal se Lukáš.

„Jo. Vyhrabala se z toho dolu a je konečně nahoře. Jenže to je všechno, co jsem se od ní dozvěděl. A ještě jednu věc. Má tam endermany.“

„No tak to máme o starost míň,“ prohlásil Lukáš a posadil se na zem.

„Jak to myslíš?“

„No jak asi... Když máš dvě družstva, kde jedno tvoří pět endermanů a to druhý jedna Hrabčáková, kdo myslíš, že vyhraje?“

„Co blbneš. Musíme ji co nejdřív najít,“ řekl David s obavami v hlase. Opravdu se o ni bál.

„Sakra, kdyby si aspoň jednou s náma tu hru zahrála, mohla na tom teď být daleko líp. Jenže ona si místo toho musela pouštět pubertácký videa s Justinem Bieberem. A teď je někde kdoví kde, ale nejspíš v království endermanů.“

Lukášovi zazvonil mobil.

„Hele, to je Filip.“ Vzal to.

„Ahoj. Hrabčákovou jsme pořád ještě nenašli,“ zahlásil Lukáš. „A jediný orientační bod, který nám byla schopna dát, jsou vysoké černé hranoly s dlouhýma končetinama a klátivým pohybem. Víš, co to znamená?“

„Jo, vím. Endermani. Řekli jste jí, aby se na ně nedívala?“

„Jo, David jí to řekl. Ale nevím..., znáš přece ženský, jak jsou zvědavý.“

„Už ji nějakej napadl?“

„Když s ní David mluvil, tak ne. Ovšem to bylo před pěti minutama, takže počítám, že teď... no... prostě...“

„Myslíš, že ji dostali?“

„Co já vím? Nebere telefon. Takže buď se zasekla a truceje, nebo je po ní.“

„U Hrabčákové bych si tipnul, že spíš truceje.“

„Nejsem si jistej,“ konstatoval Lukáš.

„Ty vole, nemůže být po ní.“

„To vysvětlí těm endermanům. A co vy? Vy jste ji teda taky našli.“

„Ani náhodou. Zato jsme našli hnízdo pavouků a vstup do Netheru. A volám ti hlavně proto, že budu muset jít domů. A Roman a Nela taky. Tady už je tma.“

„Tady se zrovna rozednívá.“

„Vidím. Uděláme to tak, že zítra je sobota, tak jsme se domluvili, že se tady hned ráno zase sejdem.“

„Zítra ráno?“

„Jo.“

„To je od vás docela hezký. Tady ale mezitím uběhne určitě několik dní. Počítám tak čtyři nebo pět. To nemůžem přežít. Nebo my s Davem možná jo, ale Hrabčáková...“

„Myslel jsem, že my tu hru tady stopnem a...“

„Ses asi zbláznil, ne?“

„Uložím to. I s váma.“

Lukáš se podíval na Davida.

„Chtějí jít domů a uložit rozehranou hru.“

„Jak domů?“ podivil se David.

„No normálně. Prostě je večer, tak asi na večeri.“

„A to nás tu jakože nechají?“

„A co bys dělal ty?“

Minecraft

level error

„Hrabčákovou jsme ještě nenašli. Zato jsme našli hnízdo pavouků.“

„To nevím.“
„No vidíš. Chtějí stopnout hru a uložit ji.“
„Ježíšmarjá... , na to ať zapomenou,“ vyhrkl David.
„Proč? Myslíš, že by to nebylo nejlepší? Celej svět by tady zmrz-
nul, ne?“
„A my jako s ním?“
„No asi ano.“
„Ale jistě to nevíš.“
„Sakra, to je jasný, že jistě to nevím. Víím, jak to funguje zvenku,
když jsem doma u počítače. Nevím, jak to funguje zevnitř, nikdy
jsem tu nebyl,“ odsekl nervózně Lukáš.
„Neriskoval bych to.“
„Neriskoval bys co?“
„Uložit nás. To bysme se taky už nemuseli nikdy probudit.“
„Proč by ne?“
„Co když to pak nenaskočí? Co když při ukládání nastane ně-
jaká chyba?“
„Mám dojem, že chyba už nastala. Nic tu není normální.“
„No vidíš. A co když se stane ještě větší?“
„Seš tam ještě?“ ozvalo se Lukášovi v mobilu.
„Jasně, že tu jsem. Dohaduju se, jestli je možný uložit tu hru
a vypnout laptop.“
„Proč by ne?“
„David si myslí, že raději ne. Nemusel by pak naskočit nebo by
se to mohlo blbě uložit a pak už bysme byli nadobro ztraceni.“
„Tak my to necháme běžet. A ráno o půl devátý jsme tady.“
„Čau za čtyři dny.“
Lukáš ukončil hovor.
„Bude to víc než čtyři dny,“ upřesnil David. „Možná i deset nebo
patnáct.“
„Ty mě děsíš. To chceš říct, že...“
„Nemyslím si, že je tu prožijem. Nemáme režim synchronizo-
vaný s tou hrou. Prospíme je.“

„Prospíme tu deset dní?“

„Mám dojem, že jo.“

„Víš, co se může za deset dní stát?“

„Nevím. Jediný, kdo to ví, jsou creepeři, zombie, endermani, pavouci a ostatní mobové.“

„V tom případě to bude chtít najít nějaký bezpečný místo.“

„Jo... Hodně bezpečný.“

II.

STMÍVÁNÍ

20.

Bylo půl sedmé večer, když se Nela Šimánková dostala domů. Samozřejmě první slova její mámy hned v předsíni byla:

„Kde jsi byla tak dlouho?“

„U Nechvátalů. Se Zuzkou. A ještě tam byl Lukáš.“

„Který? Sezemský?“

„Jo. A Snopek.“

„A co jste tam dělali?“

Takhle nějak musely vypadat výslechy zajatců za války, pomyslela si Nela.

„No..., připravovali jsme scénku na Halloween.“

„Cože? Na Halloween? Ten snad bude až za půl roku, ne?“

„Jo..., asi jo. Ale my to chceme mít fakt vychytaný, víš? Proto máme u nich sraz i zítra dopoledne.“

Nela pověsila tašku na věšák a vyzula si adidasky.

„To teda budete mít hodně vychytaný. A co je to za scénku?“

„Ale, mami...,“ řekla otráveně Nela a protáhla se do kuchyně.

„Co tam hraješ?“ nedala se odbýt paní Šimánková.

„Zlou čarodějnici,“ oznámila Nela, posadila se ke stolu a sáhla po rohlíku, protože už opravdu měla hlad.

„No tak to ti sedne,“ ozval se její táta od televize z vedlejšího obýváku, „to ani nemusíš shánět žádnou komplikovanou masku.“

„Nejez ten suchej rohlík, za chvíli bude kuře,“ poznamenala její máma a šla zkontrolovat troubu.

„A Sezemský tam hraje co?“ zeptala se při tom.

„Panebože, mami..., ten tam hraje čaroděje.“

„A Snopek?“

„Endermana.“

„Co to je?“

„To se těžko vysvětluje. Prostě takovej hnusnej hranol z jedný hry.“

„Hranol?“ narovнала se paní Šimánková od trouby a zahleděla se na Nelu.

„Jo, hranol. Celej černej a s fialovejma očima. Je to Halloween, rozumíš. Za jak dlouho to kuře bude? Že bych se ještě mrkla na Fejs.“

„Na co zas?“

„Na Facebook.“

„Za deset minut.“

„To stihnu,“ řekla Nela, vstala od stolu a odešla do svého pokoje.

21.

Eliminace rodičů z tohoto průšvihů byla snad tím nejkomplicovanějším problémem nastalé situace. Před creepery bylo možné utéct, na endermany bylo možné se nedívat a před pavouky se schovat. Ale rodiče, to je úplně jiný živočišný druh, na který je nutno použít naprosto dokonale promyšlený postup. Na rodiče nestačí nohy, tady bylo třeba zapojit mozek.

Zuzka seděla na zemi, zády opřena o jednu z miliard krychlí (kdyby Minecraft hrála, věděla by, že je to cobblestone) a vymýšlela, jak říct, že dneska nebude spát doma (kéž by mohla). Byl totiž nejvyšší čas domů zavolat a divila se, že jí máma ještě nevolala. Co teda s tím? Že by někoho doučovala z matiky? Na matiku byla docela dobrá. Mohla by říct, že třeba doučuje Sezemskýho nebo Snopka, kteří s matikou dost válčili. A bodejť by ne, když pořád hrají tu bláznivou hru.

Jenže to nešlo. Učit přes noc kluky matiku v prázdném bytě je takový divný. To by jí doma nesežrali. To by je možná naopak vyděsilo a musela by domů během minuty. Takže to bude muset být holka. A nejlépe Nela, tu rodiče znají a mají ji za slušnou a spořádanou spolužačku (na rozdíl od Sezemskýho se Snopkem, jejichž pověst nebyla úplně ta nejlepší). Jenže tu nemůže doučovat matiku, protože Nela je taky dobrá. Bude to muset být nějaká společná práce do školy. Nejlépe pak vědecká. No jasně. Přímo olympijská.

Rozhlédla se kolem. Slunce už stálo vysoko na obloze, takže jestli to správně pochopila, tak by ji teď žádná z těch blbých příšer

neměla otravovat. Nechválal přece říkal, že jsou všechny noční..., co vlastně? Živočichové? Bytosti? Nestvůry? Co to, sakra, vlastně je? Zapomněla se na to zeptat.

Navolila na displeji portrét své rozesmáté mámy a přejela přes něj placem. Vzala to hned.

„Už jsem ti chtěla volat. Víš, kolik je hodin? Kde seš, prosím tě?“

„U Šimánků, s Nelou. A asi tu budu dneska spát.“

„Jak to?“

„No byly jsme vybraný na celostátní olympiádu s názvem Otevřená věda.“

„Vy dvě?“

„Jo. Je to ekologicky zaměřený. A my si musíme udělat do pondělka takovou celkovou koncepci, víš.“

„Jakou koncepci?“

„No toho výzkumu.“

„A co budete zkoumat?“

„Tak různě... Jsem říkala, že je to ekologický. Žáby..., a tak různě.“

„Vy dvě budete zkoumat žáby? Vždyť z nich máte obě paniku.“

„Tě se v rámci vědy nějak zbavíme. Ale nebudou v tom jenom žáby.“

„Co ještě? Hadi, pavouci a ještěřky?“

Zuzka se otrásla odporem.

„Ježíšmarjá, mami, to neřeš. Prostě chráněný druhy.“

„To je jakože budete někde za Brnem počítat?“

„Asi u přehrady. Tam by mohly nějaký být. Já už musím končit, tak jenom abys věděla, že jsem u Šimánků.“

„Tak jo. Ale zítra na oběd snad dorazíš?“

„Snad jo. Tak zatím pa.“

„Pa.“

Schovala mobil a oddechla si. Takže tohle by měla z krku. Rozhlédla se kolem. Před ní se rozprostíraly dvě vysoké stupňovité hory, nahoře spojeny mostem. Z každé té hory stékal vodopád.

Taky ten byl krychlovitý a stupňovitě uskákáný, jako by byl vysekaný z ledu. Už ale věděla, že je to skutečná voda, od níž je lepší se držet dál. Pak se zarazila. Sakra, jak to, že ji to nenapadlo už dřív? Znova vytáhla mobil, stoupla si zády k horám s vodopádem, na mobilu navolila foťák a pak s ním natáhla ruce před sebe. Usmála se a vyfotila se. Takto aspoň poznají, kde je.

Zkontrolovala obrázek. Hory v pozadí i s vodopády a mostem byly super. Všechno na něm bylo super, kromě ní samotné. Vypadala strašlivě. Rozmazané oční stíny, rozcuchané vlasy, prostě hrůza hrůz. Nechválalovi to ale bude muset stačit. Aspoň uvidí, jak je na tom blbě, a začnou konečně něco dělat. Navolila na displeji jeho fotku a odeslala obrázek. Všimla si, že mobil už má jenom dvě čárky. Brzo jí dojde baterka.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.